

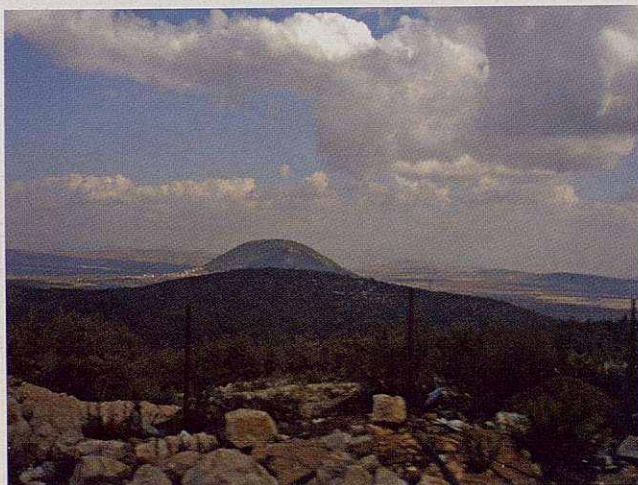

Celebració de l'Eucaristia dalt la barca, al Mar de Galilea.

Si això que dic va constituir la fe de la primera generació de cristians i ha estat la de totes les altres generacions fins a arribar a ser la fe dels cristians d'avui, entre els quals em compto, jo em deixo per anar a veure aquelles pedres, a trepitjar aquella terra, a respirar aquell aire, a contemplar aquell cel i a travessar aquell llac ... perquè no hi ha cap rastre de Jesús, el Crist, que m'interessi només una mica, tots m'interessen molt! I –sense deixar de contemplar-lo en l'Eucaristia i en la Paraula i en els Pobres– jo no podia fer altrament que anar-hi per tenir noves perspectives de la meua contemplació i per dir-vos a vosaltres del que sóc testimoni i de qui sóc seguidor.

A través de la geografia i del clima, del cel i de tota la natura i també de l'arqueologia, de la tradició de les generacions passades i de la fe dels qui en aquella Terra l'han experimentada i l'han documentada, sóc testimoni del pas de Jesús de Natzaret per la història de la humanitat i del pas de Jesucrist per la meua vida.

Després del primer nostàlgic cercar les traces de Jesús dels primers cristians, vingueren les primeres persecucions i l'emperador Adrià (117-138) manà que on hi havia els llocs de trobament dels cristians, que on ells es reunien per fer memòria de Jesucrist (i, diguem-ho tot, els llocs on els primers cristians expressaven i alimentaven la seva fe en el triomf de l'Amor de Jesucrist sobre el nostre desamor) que, allà, s'hi construïssin temples als déus de l'Imperi Romà per tal d'esborrar la memòria de la fe dels cristians.

Muntanya del Tabor.

Mosaic bizantí de la multiplicació dels pans i els peixos.

Més tard, quan l'emperador Constantí amb l'edicte de Milà (313), decretà la llibertat de culte a tot l'Imperi Romà, els cristians pogueren enderrocar els temples romans i recuperaren les referències materials de la seva fe. I la història dels pelegrinatges a Terra Santa d'aleshores ençà ja no s'ha aturat.

Sota la protecció de l'Imperi Romà d'Orient, o Imperi Bizantí; fent pactes amb els vencedors musulmans a partir del 638; sota la victòria dels croats (1099-1260), fent la viu viu sota els mamelucs (fins al 1516), o sotmesos a la tutela de l'Imperi Otomà (1517-1917), els cristians han estat perfidiosos a mantenir Terra Santa com una referència de la fe de totes les Esglésies cristianes.

A més del testimoni dels cristians que hi han viscut sense interrupció, i que avui són els cristians més pobres de la terra perquè són alhora de cultura àrab i de fe cristiana ortodoxa, o sigui que no tenen qui els ajudi ni els defensi (perquè són vistos com a àrabs renegats, o cristians no occidentals, o pobres ortodoxos). A més del d'ells, tenim el testimoni dels pelegrins, entre altres grafits: "XE MARIA", "Déu vos guard, Maria", a la base d'una columna de la més primitiva basílica que abrigà la casa de Maria, a Natzaret, passant pels escrits de la peregrina Egèria (+ 415), tot al llarg de la història, sense oblidar els testimonis del pare sant Francesc (+1226), del nostre gran Ramon Llull (+1315), de l'estimat Mn. Cinto Verdaguer (+1902), del germà universal Carles de Foucauld (+1916), del Papa Pau VI (+1978), ... Fins als nostres dies la corrua de

Grup de pelegrins davant la Mare de Deu de Montserrat, a la basílica de l'Anunciació de Natzaret..